

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gotter, Friedrich Wilhelm.; Texten er efter
Gotter ; Musikken af Georg Benda.

Titel | Title:

Medea

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt hos Nicolaus Møller og Søn,
1798

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

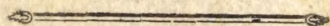


Concert.

1798

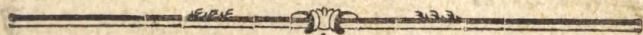
54. 16

M E D E A.



Texten er efter GOTTER.

Musikken af GEORG BENDA.



Kiöbenhavn.

Trykt hos Høfbogtrykkerne NICOLAUS MÖLLER og Søn.

1 7 9 8.



Personerne.

Medea.

Hendes Börn.

Hovmesterinden.

Jafon.

Creusa.

Følge.



(Medea lader sig tilsyne paa hendes Vogn af Skyer, med
Drager forespendt; stiger ned og giver den et Vink,
at den skal forsvinde.)

Medea.

Fortrolige Bolig! forðum helliget Guderne, som be-
skytte from Enighed, huuslig Lykfalighed, og ubrøde-
lig Troskab!

Saa vover jeg, at betræde Dig igien

Undsigelige, for mig evig tabte, Glæders Fristæd!

Min Mands Huus — som forskyder mig!

Mine Börns!

Ak, som ikke mere ere mine!

Ulykkelige Medea!

Ulykkelig, da Du kan hævne Dig?

Hvor ere de nu, de stolte Forfætter, som Du kom hid med?

Kuldkaster dette Syn dem alt — o hvad vil der blive af,
naar Du faaer ham selv, den elskede Forræder, at see?

Naar Du i hine Uskyldige omfavner hans Billede? —
Hærd Din Barm, fornærmede, forskudte, og i Elendighed forjagede Qvinde!

Moder, uden Börn!

Moder! uden Börn!

O Du, Ægtefkaabs Beskytterinde, Du Meeneeds Hævner,
Du Fader- og Moderlöfes Moder, almægtige Juno! her
knæler jeg nu — (hun knæler.) Jeg knæler nu her,
og anraaber om Hævn, om Hævn paa Jafons Hoved,
anraaber om Hævn paa Jafons Hoved.

Her knælede jeg fordum!

Fordum knælede jeg her! og raabte om Velfignelse, om
Velfignelse raabte jeg over ham — raabte om Velfignelse
over ham

Her. (reiser sig.) Jeg forviist! forviist!

Jeg sat til Side for en Creusa!

Ha Troløse!

Er det min Lön?

Har Du forglemt, at Dit Liv er min Gave?

At jeg opofrede alting for Dig?

At jeg hader ligesaa stærkt, som jeg elsker?

Hvem jeg er?

Hvad jeg formaaer?

At jeg farer frem paa Storme?

At jeg ryfster Jordens Grundvold?

Ufalige Magt!

Elementerne adlyde min Stemme, og den Mands Hierte,
som jeg elsker, lukker sig til for den!

Skygger bringer jeg tilbage fra Orcus — og et Hierte kan
jeg ikke erholde!

Jeg vinker, og Palladser staae der — og jeg har ikke en
Vraae at hvile mig i!

Hvor skal jeg hen? — Tilbage til mit Fædreland?

Forlod

Forlod jeg det ikke for hans Skyld?

Vilde ikke vore Huusguder flye for Lyden af mine Trin?

Vilde ikke min Faders Been zittre? vilde ikke mine
Brødre hævne den Skiændfel, som jeg har bragt over
dem?

Endog det elendigste Menneske finder dog en god Siel, som
tager Deel i dets Skiebne — men hvem har jeg?

For mig er hver felfkabelig Glæde udryddet!

Jeg er ene i Skabningen!

(man hörer noget borte en Marsch.)

De lyde, de lyde, den lykkelige Forbryders Seiersfange!

Han kommer — han kommer!

Han raver frem i vellystlig Ruus, for at forhaane Gudernes
Majestæt!

At sværge en anden den Troskab, som han svor mig!

For de samme Altere, som rygede af vore Offere!

Ha! neppe kan jeg holde mig tilbage!

Hvor skiule mig?

(Jafon og Creusa i en Vogn, som trækkes af Slaver, med
Følge. Optoget skeer bag i Skuepladsen)

Medea.

Hvor han stod der i den Vogn, som paa en Trone!

Skiönnere end den förste i vore Kierligheds Dage.

Majestætisk og tryk som en Gud!

Skal jeg efter?

Skal jeg forvandle denne Glædes Stöi til bange Klager, til
flum Bedrövelse? Skal jeg vove mig i Templet, og
myrde dette skammelige Par ved Foden af de vredende
Colonner, eller töve, til de ved deres overdaadige Gilde
drikke paa deres Fienders Undergang, paa Medeas Un-
dergang, og da nedbryde denne Colonne, at den styr-
tende Pallads bliver deres Brudsfeng? eller ved Nattens

Stilhed snige mig ind i deres Kammer, og overfalde
dem i Glæden af deres ublue Favnetag, og vaske den
vanhelligede Torus med Blod?

Daarlige, hvormed smigrer Du Dig!

Avlet af Jupiters Blod, og bevogtet af de Corinthiske Skyts-
gader, spotter Creusa dit afmægtige Raferie.

Ha! Forvovne! triumfeer ikke for tilig!

Jalousie er findrig!

Der gives andre Veie til dit Liv.

Hvad? om din Jafon, naar han troer best at nyde sit Bytte,
da fuld af lumsk Gift, og udstrakt ved Dödens Haand,
vanfægtede langsomt ved din Barm?

At döe? at krympe sig og ikke mere at være til?

Er det al den Straf han har fortient?

Al Din Hævn Medea?

Leve skal han, men sig selv til Qval — forhadet af Guder
og Mennesker, et blegt og zittrende Gespenst, flye fra
det ene Land til det andet.

Bande hver opgaende Soel, hver fremkommende Nat —
ville döe og ikke kunne!

O! — faadan en Hævn, I Eumenider — hielper mig at ud-
tænke den!

Gid han alt havde Börn med Creusa!

Han har jo Börn?

Forfærdelige Tanke!

Som Dödens Gyfen farer den igiennem mine Lemmer!

Guder! Guder! de ere ogsaa mine Börn!

Men Jafon er deres Fader — alt hvad der hörer ham til
er strafværdigt!

Lad hans Erindring udryddes af Jorden!

Ved Dig, Ulyksalige?

O, mine Börn!

Arme Forladte, som ere en bedre Fader, og en lykkeligere
Moder værd!

Foragt vil blive Eders Lod, Misundelse lure paa hvert af
Eders Trin, lumsk Ondskab gnave paa Eders Livs Spire
til den falder. Har jeg derfor med Smerte født Eder
til Verden? derfor vaaget, forget, og grædt for Eder?
O at Solen aldrig havde smilet til Eder! O at jeg i Barnsnød
var omkommen!

Og jeg skulde lade Eder tilbage iblant mine Fiender?

Nei! Nei! I skal ikke see Brødre af Creusa.

Det er Kierlighed — Velgierning — den eneste sidste Vel-
gierning af Eders Moder!

Hun gav Eder det, hun tage det tilbage igjen!

Gaaer i Uskyldighed og Fred, gaaer ned til Skyggerne.

Gaaer ned til Aanderne.

Forkynder Helvedes Dommere, hvem der sender Eder, og
hvem Eders Fader er!

Ha! nu seer han de knusede Legemer, det rindende Blod —
styrter hen paa dem i Dødens skrækkelige Stilhed —
omfavner dem — kalder dem forgieves —

Nu vælter han sig i Støvet, og anraaber Lynilden, at fön-
derknuse ham, Afgrunden at sluges ham!

Nu griber han med Selvmorderisk Haand Dolken!

Og Du seer det Medea — seer det, og döer af Henrykkelse!

Hvordan bliver jeg saa pludselig til Mode!

Jeg hörer nogen komme!

Gode Guder! hvad seer jeg? (Medea skiuler sig.)

Houmesterinden, (med Medeas Börn.)

Kom, mine Elskelige! Öieblikket er gunstigt. Der er ingen
som lurar paa os. Lader Eder före hen i den veldædige
Gudindes Lund, som hörer de Uskyldiges Stamlen.

Kommer og beder for Eders Moder.

Et Barn.

For vores nye Moder?

Medea, (som flyrter frem.)

I Utaknemmelige! har I alt forglemt mig?

Begge Börnene.

Ak Moder! Moder!

Hovmesterinden.

Medea!

(Medea omfavner hendes Börn.)

Medea.

O Fryd! Jeg har nu ikke lidt noget. Jeg er aldeles lykkelig.

Hovmesterinden.

Skal jeg takke Guderne, som bringe Dig igien, eller bör jeg skiælve Medea?

Medea.

Vær rolig, tro Qvinde! eneste Veninde af en Forviist!
Min Skiæbne forandrer sig.

Gudinden, som I vilde paakaldet, har bönhört Eder; hun sender mig, at redde, at hævne Eder!

Hovmesterinden.

Men dette med Harmen og Sorg kiæmpende Öiekast, denne Pande, fuld af sorte Bekymringer!

Hvad har Du i Sinde? For alle Guders Skyld!

Medea.

Vær rolig, og lad os være allene.

O mine Börn!

(Hovmesterinden gaaer.)

Den

Den Yngste.

Hvor har Du været saa længe Moder?

Den Ældste.

Jeg frygtede for, at Du aldrig kom igien.

Medea.

Maafkee bedre for Eder, at jeg aldrig var kommen igien!

Den Ældste.

Men nu bliver Du dog hos os?

Den Yngste.

O ja, kiere Moder, ja!

Medea.

I dræbe mig!

Nei, elskelige Börn — nei! I komme ikke til at tröste min
eenfomme Alder!

Ikke til at aftörre mine sidste Taarer!

Langt fra Eder vil jeg döe.

Den Ældste.

Vi vil döe med Dig, kiere Moder.

Den Yngste.

(vil smigre for sin Moder.)

Hvorfor döe?

Medea.

(stöder ham fra sig.)

Tilbage!

Den Yngste, (forfærdet.)

Ak Moder! elsker Du mig ikke mere?

Medea.

Jeg ikke mere elske Dig?
 Store Guder! hvad skal jeg giöre?
 Jeg kan ikke, jeg kan ikke!
 Jeg vilde dobbelt giennembores mit Hierte!
 Jeg vil tage dem med mig!
 Jeg vil lede dem ved Haanden!
 Jeg vil bære dem paa min Ryg, de skal opvække Guders og
 Menneskers Medynk!
 Men vil vi ikke blive röbede?
 Vil man ikke rive dem ud af mihe Arme?
 Ha! ved Nattens hævnende Guder! förend jeg tilstæder det,
 (Börnene staae forfærdede, og med hedende Gebærder.)
 Ingen Medlidenhed, det er Jafons Ögleunger.
 (seer vild paa dem.)
 Hans Blod rinder i deres Aarer, hans hykkelske Smil svæ-
 ver paa deres Læber — ha! denne ligner ham meest!
 han være den förste.
 (griber den Yngste, trækker Dolken, lader den falde,
 og omfavner Barnet.)
 Fly, fly! Ulyksalige! (stöder dem begge fra sig.)
 Bort med disse Öiekast!
 Min Kiærlighed er Eders Död!
 Had mig! forband mig! jeg er den affkyeligste blandt Mödre!
 (Börnene tage Flugten.)
 Og det usleste af alle skabte Væsener!
 (hun kaster sig paa Trappen ved Indgangen.)
 O Jafon! Jafon! dersom du fra din Lykkes Solekreds skulde
 blive mig vaer her; dersom min Jamren trængte sig frem
 for din lettroende Bruds Ören, vilde Medlidenhed ikke
 opvaagne i Eders Hierter?
 Ak! Ak!

Klip mit Livetstraad over, I Parcer! tag imod mig, stille
Strandbred. O Land, hvor jeg har tabt min Rolighed,
tag imod mig!

et Følge bag Skuepladsen,

Hild! hild være Jafon og Creusa!

Hild! hild være de Nygifte!

Medea, (farer op.)

Forbandet være Jafon og Creusa!

Forbandet de Nygifte!

Affled, — skal de finde dig her og lænke dig til deres

Vogn blant de andre Slaver?

Skal de i dit Paafyn flæbe dine Börn til Döden?

Skal deres ublue, haanlige Latter blive din Liigfang?

Endnu lever du Medea!

Hevn dig og döe saa!

Forgieves staaer du imod, arme Moder!

Forglem, forglem, at de vare dine!

Riv dem ud af dit Hierte, som han rev dig ud af sit!

Hvad betænker du dig?

(vil gaae, men bliver staaende ved Indgangen.)

Hvorhen?

Derfom de nu igien ile dig i Möde med barnlige Smil, igien
flynge deres Arm om dine Knæe, igien flammende
smigre for dig!

Hvad da?

O vov det ikke!

Dagens Lys er for klart, Solen for yndig,

Slige Gierninger kræve Mörkhed.

Ha, derfom den fortörnede Natur omkring dig opflammede
dig til Raserie!

Hvis den bristende Himmel over dig og den skielvende
Jord under dig, fatte din Siel i Oprör!

(hun gaaer omkring med rædsomme Fagter, og bliver endelig
staaende stift henrykt som en Trolldvinde.)

Hör

Hör mig, min Kummings fortrolige Hecate! hör mig Hecate! Hör mig den evige Nats Chaos! og I, Orcus's rædsfulde Magter! Jeg paakalder Eder! Jeg — paakalder Eder! Helvedes Porte aabner Eder for Medeas bekiendte Stemme. Igientager den, umaalelige Klippe-Rifter, at Ixions Hiul standser, og Prometheus's Grif glemmer at martre — Skiul dig for Synet af saa mange Grufomheder, o Phoebus! skiul dig ved høj Middag! Op, hylende Storm! I Lynstraaler, adsplitter den natlige Himmel! Brøl høit Hævnerens Torden! Og I, Dödens Medhielpere, Forfærdelse, Raserie og Fortvivlelse, styrte eder ind iblandt Brudeskaren, som triumpferende drager ud af Templets Porte!

Triumpf! Triumpf! Jeg er bönhört! til Hævn! til Hævn! (Det bliver Nat over hele Skuepladsen, og der lader sig et forkrækeligt Uveir høre. Hun styrter med dragen Dolk ind i Palladset, og Uveiret vedvarer endnu i nogen Tid.)

Det er gjort — gjort,

(Medea kommer frem ved Indgangen, aandeløs, forvirret, bleeg, og Haarene udslagne)

Slumrer födt, I Kiære!

I ere vel!

Nedbrudt er Eders Fængsel!

Hvem der nu ogsaa var fri som I!

Hvorfor zitrer hver Nerve i mig, hvorfor forlader mig al min Kraft?

(Segner ned paa Trinet.)

O du — dersom jeg endnu tör udstrække disse blodige Hænder imod dig — forbarme dig over de rene, uskyldige Siele, o Juno!

Jeg var et Öieblik deres Moder — vær du det nu for evig! Ha! slagrer endnu eders Vinger, rasler endnu Eders Lænker omkring mig?

Hav Tak, at I regierede min Arm, at I tillukkede mit Öre
for deres ængstelige Skrig! Hav Tak, o helligste blant
Gudinderne!

Fuldend, hvad I begyndte!

Fuldend Eders Straffedomme!

||: Jager ham hid!

River ham frem, Forbryderen!

At han kan see — kan höre — at Guderne, Guderne
endnu leve!

Pidsker ham hid!

Pidsker ham hid! :||

Hvor er nu den Herlighed, stolte Pallads, du var fuld af?

Hvor din Vogterinde, Glæden?

Dine Marmorvægge dryppe af Blod!

I dine gyldne Gemakker avles Forraadnelse!

Bort fra dig, du Dödens Hule!

(hun forsvinder.)

Jafon.

Hvor er jeg?

Skal Corinth forgaae?

Hvem forfølger mig?

Creusa, hvor er Du?

Hvem rev Dig af mine Arme?

Hvor skal jeg finde Dig?

Hvad er det for Slinger, som hvifle rundt omkring mig?

Ild! Ild!

Nu rører den Sømmen af min Kappe!

Nu griber den mit Haar!

Hvem staaer mig bi?

Er der intet Öre, som hörer efter Jafons Skrig?

Forbarmer Eder, forbarmer Eder, I förtörnade Magter!

Medea

Medea.

(ufynlig paa hendes Vogn.)

Jafon!

Jafon.

Hvem kalder?

Medea.

Jafon!

Jafon.

Jeg er forloren — det er Medea!

Medea.

Ja, Troløse! det er mig!

Jafon.

Forvoyné! Du endnu i Corinth!

Medea.

For at være Vidne til Din Lykke.

Jafon.

Ha! for denne Spot skal Du bøde med Dit Liv!

(løber med dragen Sværd imod hende.)

Medea.

Afmægtige! (i det at hun og hendes Vogn oplyses.)

Jafon, (falder tilbage.)

Forfærdelse!

Hvad forlanger Du endnu af mig? Ere ikke alle Baand
imellem os fonderrevne?

Medea.

Eet var endnu tilbage, og det fonderrev jeg.

Jafon.

Guder!

Medea.

Medea.

Seer Du denne blodige Dolk?

Jason.

Gyfelige Anelse! mine Börn!

Medea.

Gaae, og begrav dem?

Kiend den Trolöses Lön?

Jason.

Jeg kiender Medea igien!

Medea.

Hvorfor miskiendte Du hende?

Jason.

O I Elskeligste!

Medea.

Jeg elskede dem, ikke Du.

Jason.

Og dræbte dem?

Medea.

For at frelse dem!

Jason.

O Uhyre, som har födt Eder!

Medea.

O Skiændige, som forskiöd mig.

Jason.

Tie Forbandede!

Medea.

Forband mig.

Jason.

Jason.

Guder! laaner mig Eders Lynstraaler!

Medea.

Meeneederen høre de ikke!

Jason.

Jeg Elendige!

Medea.

Søg Tröst i Creusa's Arme!

(farer seirende bort.)

(Indgangen til Palladlen aabnes.)

Jason.

Holdt! holdt! dræb mig med, förend Du flyer!

(bliver Ligene vaer, vil styrte sig paa dem,
men skælver tilbage.)

Ak I — hvis kolde Legemer jeg ikke vover at omfavne —
uskyldige Slagtoffere — tilgiv, tilgiv Eders Fader!

Den Almægtige Giengielders Arm hævne Eder!

Jeg — følger Eder!

(styrter sig i sit Sværd.)

